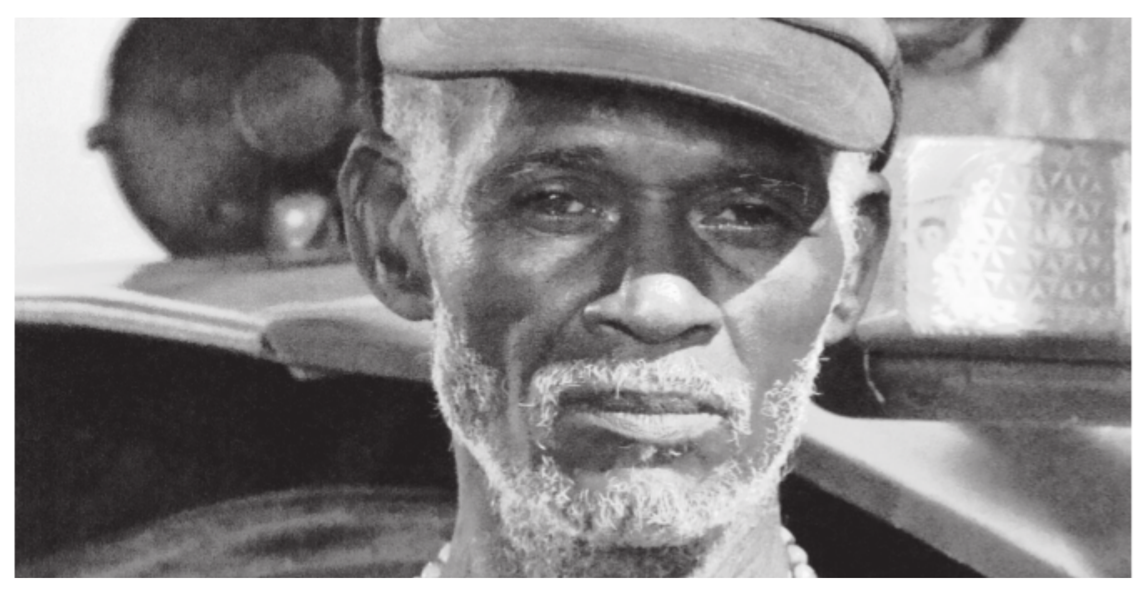

JOHN MILIOS 2017-01-08

THE WAR OF NATIONS. ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΕΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΤΑΞΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ECONOFICTION, NONPOLITICS   CAPITAL, CAPITALISM, IMPERIALISM, MARXISM

1. Βαθμοί ελευθερίας;

Όπως συχνά συμβαίνει στην πολιτική που διεξάγεται με όρους θεάματος, το σημαίνον επιβάλλεται στο σημαινόμενο. Με αποτέλεσμα να προκύπτει κάτι εξαιρετικά δυσμενές στη διαμόρφωση των κοινωνικών συσχετισμών δύναμης: μια ολική αντιστροφή της πραγματικότητας. Ενώ οι κρατούντες προφασίζονται «μάχες» που δίνουν για να βελτιώσουν τη θέση της εργασίας στις σχέσεις κυριαρχίας – υποταγής που διαπερνούν τον κοινωνικό ιστό, η πραγματική πολιτική εμπεδώνει αυτό που υποτίθεται ότι καταγγέλλει. Αξιοποιώντας δεσμούς εκπροσώπησης που ακόμη διαθέτει, η τρέχουσα πολιτική επιχειρεί να συγκαλύψει την κοινωνική καταστροφή που η ίδια συστηματικά ενορχηστρώνει, όπως αδιάψευστα βεβαιώνει η ατίθαση πραγματικότητα που αρνείται να μπει στα καλούπια των τεχνικών της διαχείρισης.

Σήμερα ζούμε μια τέτοια συγκυρία η οποία απαιτεί ιδιαίτερες ερμηνευτικές δεξιότητες προκειμένου να διαχωριστεί η τακτική από τη στρατηγική, η πρόφαση από την πρόθεση, ο επιδιωκόμενος στόχος από τη θεατρική προβολή του. Η «μονομερής ενέργεια» της αιφνιδιαστικής δια διαγγέλματος αναγγελίας του έκτακτου βοηθήματος, με τον χαρακτηρισμό μάλιστα της αναιρεθείσας «δέσμευσης για επαναφορά της 13^{ης} σύνταξης», σε ποιο βαθμό εξυπηρετεί την «αποκατάσταση εισοδηματικών αδικιών»; Και αντιθέτως, πόσο ανταποκρίνεται στην ανάγκη να καταδείξει σε εκείνο το τμήμα του εθνικού ακροατηρίου που ακόμα παρακολουθεί την κυβέρνηση στους πολιτικούς ακροβατισμούς της, ότι το 3^{ο} Μνημόνιο αφήνει κάποια έστω μικρά περιθώρια για κοινωνικά αποδοτικούς πολιτικούς ελιγμούς;

Κάποιοι στην κυβέρνηση πιστεύουν ότι ο χειρισμός αυτός αποτελεί προνομιακό πεδίο για την «απόδειξη» του κοινωνικού πρόσημου του ΣΥΡΙΖΑ. Σε τέτοιο βαθμό μάλιστα που του προσέδωσαν τη βαρύτητα μιας ονομαστικής ψηφοφορίας, θεωρώντας ότι δίνει εξαιρετική δυνατότητα αντιπαράθεσης με τον «νεοφιλελευθερισμό» της ΝΔ (της οποίας οι βουλευτές κατά Ν. Παππά δεν θα μπορούν με τη στάση που κράτησαν να πάνε στις περιφέρειές τους στις γιορτές, ενώ οι του ΣΥΡΙΖΑ γίνονται δεκτοί «μετά βαΐων και κλάδων»!). Θεωρούν ότι μια τέτοια «στιγμιαία» κίνηση διαγράφει την κοινωνική ασφυξία του Μνημονίου που οι ίδιοι δρομολόγησαν με τη στάση τους ήδη πριν την κυβερνητική αλλαγή του 2015 και που σήμερα με σπουδή υλοποιούν.

Ακυρώνει τον «επανυπολογισμό» των συντάξεων που οδηγεί σε δραστική περικοπή τους.

Αντιστρέφει την πολιτική αναδιανομής μεταξύ των μη εχόντων που συστηματικά εφαρμόζεται, ιδίως όταν οι περικοπτόμενοι συνταξιούχοι ζουν τα άνεργα παιδιά τους.

Γεφυρώνει τη μακρά περίοδο αναμονής για την «ανάπτυξη» που συνεχώς διαφαίνεται στον ορίζοντα και κυρίως «στηρίζεται» σε προγράμματα του ΟΑΕΔ που ονομαστικά «μειώνουν» την ανεργία, αλλά με ημερομηνία λήξης.

Ενισχύει το «κοινωνικό προφίλ» της κυβέρνησης μαζί με άλλα «παράλληλα μέτρα» που επισημοποιούν ως κοινωνικά αποδεκτό το «όριο της πείνας» με τα δωρεάν γεύματα στα σχολεία.

Στην πραγματικότητα εμπεδώνει ως μόνιμη καθημερινότητα τη νεοφιλελεύθερη διαχείριση της κρίσης. Μόνο που για να λειτουργήσει αποτελεσματικά απαιτεί και άλλους μηχανισμούς που συμβάλλουν στη μετατόπιση της μέσης αντίληψης και συνακόλουθα στη μεταμφίεση της κοινωνικής σύγκρουσης σε σύγκρουση κάποιων «έξω» με όλους τους «μέσα».

2. Συμμαχίες;

Η συγκυρία βοήθησε σημαντικά την κυβέρνηση στην εμπέδωση αυτής της στρατηγικής «μετατόπισης». Για να το πετύχει αυτό χρησιμοποίησε την φαινομενολογία «κύκλωσης» μιας αντιφατικής «ελληνικής ιδιαιτερότητας», η οποία χαρακτηρίζεται από μια «μη συμβιβασμένη Αριστερά» που με πολιτικό «συμβιβασμό» υλοποιεί ένα ακραία νεοφιλελεύθερο Μνημόνιο ως «γέφυρα προς την (διαρκώς αναβαλλόμενη) ανάπτυξη». Κάπως σαν «δαμόκλειο σπάθη» η οποία στηρίζεται στη συνταγή ότι το φάρμακο θεραπεύει την ασθένεια αλλά με τίμημα τον θάνατο του ασθενούς.

Από τη στρατηγική αλλαγής των συσχετισμών δύναμης στην Ευρώπη στην κατεύθυνση της ανατροπής, η κυβέρνηση γρήγορα προσαρμόστηκε στην αναζήτηση «προοδευτικών συμμάχων» για έναν ήπιο νεοφιλελευθερισμό με «λογική» δόση λιτότητας. Βέβαια, η προσπάθεια αυτή αποδεικνύεται θνησιγενής και ακυρώνεται συστηματικά και αθόρυβα. Η κυβέρνηση της Γαλλίας έχει προ πολλού αυτοκαταργηθεί και απομένει η επισημοποίηση του νέου επιθετικά νεοφιλελεύθερου σκηνικού στις εκλογές του Μαΐου 2017. Ο Ιταλός όψιμος πολέμιος της λιτότητας Ρέντσι είναι πλέον εκτός κυβέρνησης και το κόμμα του απασχολημένο με την αποτροπή μιας ιταλικής τραπεζικής κατάρρευσης. Στην Ισπανία η πολυδιαφημισμένη «ανατροπή» κατέληξε σε πανηγυρική παλινόρθωση. Η «συμμαχία του Νότου» έχει προ πολλού αποσυρθεί από την κυκλοφορία, μιας και η ίδια κυβέρνηση επανήλθε στις «απευθείας διαπραγματεύσεις» με τον οδηγό της ΕΕ, τη Γερμανία.

Αλλά και η «συμμαχία» με τις ΗΠΑ και τον Ομπάμα δεν υποχωρεί μόνο λόγω της εκλογής Τραμπ. Η υπό συνθήκη υποστήριξη του Ομπάμα ουδέποτε απέκρυψε τον στρατηγικό όρο γύρω από τον οποίο περιστρεφόταν η «ελάφρυνση» του χρέους: η υλοποίηση των «μεταρρυθμίσεων». Μια στρατηγική που ευθέως ταυτίζεται με τη μόνιμη «διαμάχη» των κυβερνητικών με το ΔΝΤ. Το τελευταίο δεν ταυτίστηκε με τον «θεσμικό νεοφιλελευθερισμό» των Ευρωπαίων στα δημοσιονομικά, αλλά από την πρώτη στιγμή πρόβαλε τις «αγορές» ως μοχλό αποκατάστασης των «ισορροπιών» στην κοινωνία και το κράτος. Και στον πυρήνα των αγορών βρίσκεται η αγορά εργασίας στην οποία οι κρατικές παρεμβάσεις δημιουργούν «στρεβλώσεις». Γι' αυτό και οφείλουν να «μεταρρυθμιστούν» τα εργασιακά, καθώς και κάθε παρέμβαση στις συνοδευτικές αγορές που συνδέονται με τη διευρυμένη αναπαραγωγή της εργασιακής δύναμης, όπως το ασφαλιστικό, το συνταξιοδοτικό, τα ωράρια των καταστημάτων, κλπ., ώστε να οδηγήσουν και το κράτος στην «ορθή» διάσταση. Πώς θα προκύψει στο μέλλον δημοσιονομική κρίση άραγε, όταν το κράτος δεν δαπανά για να συντηρεί αγορές που από μόνες τους θα είχαν προ πολλού καταρρεύσει;

Και επειδή το κεφάλαιο και το κράτος του στηρίζονται κατά κύριο λόγο στην προεξόφληση μελλοντικών αποδόσεων πολύ περισσότερο από την στατική προβολή της τρέχουσας ισορροπίας, μπορούν να δείξουν γενναιοδωρία: αν όλα λειτουργούν με βάση τους νόμους των αγορών, η προεξόφληση της κερδοφόρας ιδιωτικής επιχειρηματικότητας και της εμπέδωσης των αγορών λειτουργεί οικονομικά και κοινωνικά σταθεροποιητικά σε τέτοιο βαθμό, ώστε να επιτρέπει ακόμη και με αυστηρούς όρους τραπεζικής λογιστικής την παραίτηση από τις μελλοντικές εισροές από την εξυπηρέτηση του δημόσιου χρέους.

Είναι λοιπόν τουλάχιστον φαρισαϊκή η ανάλογα με τη συγκυρία έξαρση της πολεμικής της κυβέρνησης κατά του ΔΝΤ για αναλγησία ή πρόσφατα και διγλωσσία, όταν στην πραγματικότητα είναι ο μόνος φορέας σε αυτό το παιχνίδι συσχετισμών που έχει εξαρχής καθαρά και χωρίς περιστροφές δηλώσει το στόχο και τις επιδιώξεις του. Συνέχιση της εργασιακής «μεταρρύθμισης» με αντάλλαγμα κάποια «διαγραφή» και βιωσιμότητα του δημόσιου χρέους.

3. Φίλοι του λαού;

Τα εργασιακά αποτελούν λοιπόν τον πυρήνα της στρατηγικής του ΔΝΤ και της ΕΕ, αλλά και της κυβέρνησης που προσποιείται την ανυποψίαστη, παρότι υλοποιεί ήδη τις αλλαγές τους.

Και ας κρύβεται πίσω από την «άρνηση» των ομαδικών απολύσεων, οι οποίες στο εργασιακό δίκαιο ισχύουν και σήμερα με μόνη «ασφαλιστική δικλείδα» το βέτο του υπουργού. Άλλωστε αυτές δεν αποτελούν παρά την κορυφή του παγόβουνου και αφορούν μια μικρή μειονότητα μεγάλων επιχειρήσεων οι οποίες έχουν πολλές οδούς σχετικής διαφυγής: από απολύσεις με επίκληση συνολικής αναδιάρθρωσης έως το κλείσιμο μιας νομικής οντότητας και την άμεση έναρξη μιας άλλης, απαλλαγμένης από τα «βαρίδια» της πρώτης. Μια τακτική που δεν είναι καθόλου εξωτική, μιας και στον κόσμο των επιχειρήσεων πρώτο το κράτος την εφάρμοσε στο πρόσφατο κλείσιμο της ΕΡΤ και στη συνέχεια το άνοιγμα της ΝΕΡΙΤ.

Ή την προβολή της επαναφοράς των συλλογικών διαπραγματεύσεων που έχουν αναγορευθεί σε λυδία λίθο της αριστεροσύνης, όταν γνωρίζουμε ποιοι είναι οι παίκτες και υπό ποιο καθεστώς λειτουργούν.

Η κυβέρνηση έχει βαλθεί να μας πείσει ότι μόνη αυτή μπορεί να χειριστεί τα εργασιακά, «αντιστεκόμενη» στη λαίλαπα των «μεταρρυθμίσεων». Κάνει ότι δεν αντιλαμβάνεται πως η καλύτερη «μεταρρύθμιση» είναι η ανεργία γύρω στο 25% (και περίπου 50% στους νέους), την οποία έχει αποδεχθεί περίπου ως φυσικό νόμο υιοθετώντας παράλληλα τα συνήθη «όπλα» καταπολέμησής της, που δεν αποτελούν παρά μαθητεία στους νέους κοινωνικούς συσχετισμούς. Και για να μην υπάρξει η παραμικρή αμφιβολία για την τάση που εγκαινιάζει και υπηρετεί στη συγκυρία, θα υιοθετήσει «αντιστεκόμενη» τα νέα χαμηλότερα αφορολόγητα, που θεωρούν τα εισοδήματα άνω των 500-600 € το μήνα ως πλούτο που πρέπει φορολογηθεί, έστω με τον χαμηλότερο συντελεστή. Ενώ παράλληλα προωθεί μια άλλη «μεταρρύθμιση» διαμέσου της αγοράς, όταν αποδέχεται και νομοθετεί τη νέα φορολογική και ασφαλιστική αντιμετώπιση των ελεύθερων επαγγελματιών με συντελεστές που τους εξωθούν στη μαύρη εργασία, ασφαλή δίοδο προς το βασίλειο του εργασιακού εκβιασμού και την αποκαθήλωση της όποιας κοινωνικής πρόνοιας έχει απομείνει. Και στο βάθος διαφαίνεται μια νέα κρίση δημόσιων εσόδων και ασφαλιστικών ταμείων, στην (όπως προκύπτει) αέναη καθοδική σπείρα προς το κοινωνικό αδιέξοδο για την εργασία.

Ποια είναι η προσφορότερη μέθοδος «αντιμετώπισης» αυτής της αντιλαϊκής επίθεσης που η ίδια ενορχηστρώνει; Η μετάθεση, όπου το ρόλο του εχθρού υποδύεται μια ξένη δύναμη που επιβουλεύεται το «λαό», τον οποίο η ίδια προστατεύει από αυτές τις απειλές μιας και «έχει πληρώσει το μερίδιο που του αναλογεί στην κρίση». Στο άλλο άκρο βρίσκονται οι «ξένοι», οι οποίοι «επιβουλεύονται» τον ελληνικό κοινωνικό ζωτικό χώρο, αυτοί που δεν κατανοούν αλλά ούτε ενδιαφέρονται για τις «θυσίες» που έχουν κάνει οι «Έλληνες», οι οποίες άλλωστε έχουν σώσει το (κοινωνικό) πρόσωπο της «Ευρώπης».

Ο λαός δεν κινδυνεύει λοιπόν από τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές που με συνέπεια, έστω και ως «γέφυρα» προς την ανάπτυξη, εφαρμόζει η κυβέρνηση, αλλά από την επιβουλή των «έξω», που επιπλέον δεν λαμβάνουν υπόψη το δυσανάλογο βάρος που επωμίζεται από τις προσφυγικές ροές. Οι «έξω» λοιπόν είναι μια πολύ «γόνιμη» νοητική κατηγορία, μιας και δίνει την ευκαιρία ευέλικτης προσαρμογής στις ιδιομορφίες και τις απαιτήσεις μιας μεταβαλλόμενης συγκυρίας: η «έξωθεν» επιβολή μπορεί να προέρχεται από τις χώρες που έκλειναν τα σύνορα και μονιμοποίησαν στην Ελλάδα το «προσφυγικό πρόβλημα», ή από την Τουρκία που δεν «σέβεται» τις συμφωνίες και επιπλέον «παραβιάζει» το διεθνές δίκαιο, ή τέλος από τη γερμανική εμμονή στην «αέναη λιτότητα» που δεν αναγνωρίζει τις «θυσίες του λαού». Η πολιτική των Μνημονίων είναι λοιπόν σε τελική ανάλυση η επιβολή των «έξω» στους «μέσα», και όχι μια πολιτική συμφωνία στην οποία η κυβέρνηση προσχώρησε με τους χειρότερους όρους, αφού επί εξάμηνο σχεδόν αγωνιζόταν να βρει μια αληθοφανή πρόφαση για να την υιοθετήσει.

Όπως σωστά το έθεσε ο Αρκάς σε ένα σκίτσο του: Μεγάλος ηγέτης είναι αυτός που μας σώζει από τα προβλήματα που δεν θα είχαμε αν δεν υπήρχε.

4. Ακροδεξιά Ευρώπη;

Υιοθετώντας την κυβερνητική προπαγάνδα στην κυριολεξία της, η Ελλάδα πρέπει να είναι μια ιδιότυπα «αριστερή» όαση σε μια διεθνή ακροδεξιά έρημο, που ξεκινάει από τον φασιστοειδή λόγο του Τραμπ στις ΗΠΑ, της AfD στη Γερμανία και της Λεπέν στη Γαλλία, και αποτυπώνεται στην απροσδόκητη επιτυχία των Ευρωπαίων ακροδεξιών στη Βρετανία, την Αυστρία και διάφορες χώρες της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης. Πώς προέκυψε άραγε αυτή η ακροδεξιά πλημμυρίδα στον κόσμο; Κάποιοι στην Αριστερά πρόλαβαν με συνταρακτική ευκολία να καταλήξουν στο συμπέρασμα ότι η νίκη των ακροδεξιών δυνάμεων σηματοδοτεί μια έστω στρεβλή τάση «αντισυστημικής» συμπεριφοράς των μαζών στην κρίση. Για την οποία απαιτείται μια μικρή «διόρθωση» στο πρόσημο των μαζικών αντιδράσεων ώστε αυτές να γίνουν – ως αντισυστημικές – ανακτήσιμες από την Αριστερά.

Όμως η πραγματικότητα δείχνει ότι αυτοί που επιλέγουν τη ρατσιστική ακροδεξιά (στην Ελλάδα, την υπόλοιπη Ευρώπη ή τις ΗΠΑ) δεν το κάνουν ως δήλωση εναντίον του «συστήματος», της λιτότητας και του νεοφιλελευθερισμού. Το βασικό πρόσημο που προβάλλει ο ακροδεξιός λόγος είναι η λογική της «εθνικής αναδίπλωσης», του οικονομικού, πολιτικού και κοινωνικού προστατευτισμού. Μια σύγχρονη εκδοχή των αυτοκινητοδρόμων του Χίτλερ, με προβολή μαζικών επενδύσεων σε δημόσιες υποδομές και δουλειά στο «λαό», σε κοινωνίες με σημαντική ανοιχτή ή συγκαλυμμένη ανεργία, ή επισφαλή απασχόληση στο όριο της επιβίωσης. Η ενίσχυση της Ακροδεξιάς σηματοδοτεί την ισχύ του σκληρού πυρήνα της κυρίαρχης ιδεολογίας, δηλαδή του εθνικισμού-ρατσισμού-σεξισμού: Ενάντια στους «ξένους» που απειλούν και καταδυναστεύουν το έθνος και τη χώρα μας, δηλαδή ταυτόχρονα ενάντια στους πρόσφυγες-μετανάστες, τις κάθε λογής μειονότητες και στις «ξένες δυνάμεις». Μια δοκιμασμένη συνταγή: ο «εξωτερικός εχθρός» αποτελεί την καλύτερη μετάθεση από την πραγματικότητα των καπιταλιστικών σχέσεων εξουσίας και εκμετάλλευσης, που και οι ίδιοι υπηρετούν.

Δεν είναι λοιπόν τυχαίο ότι η αμηχανία της κυβέρνησης απέναντι σε αυτό που – σε αντίθεση με την προπαγάνδα της – αποδεικνύεται ως σισύφειο εγχείρημα διαρκούς πιεστικής αξιολόγησης με επίδικο αντικείμενο τις «μεταρρυθμίσεις», την οδηγεί σε εθνικιστικά σύνδρομα. Η ελληνική Αριστερά έχει μάλιστα σημαντικό απόθεμα εθνικισμού, κατάλοιπο από την εποχή του κράτους των εθνικοφρόνων, το οποίο όμως διαρκώς ανανεώνει διακρίνοντας «εθνικές προκλήσεις» παντού.

Στηλιτεύει τον Αλβανό πρωθυπουργό που έθεσε το απόλυτα θεμιτό ζήτημα του σύννομου της απαγόρευσης σε εκτοπισμένους αλβανικής καταγωγής κατοίκους της Ηπείρου (Τσάμηδες) να επισκέπτονται τους τόπους καταγωγής τους, προφανώς λόγω δήμευσης των περιουσιών τους ως συνεργατών των Γερμανών μετά την κατοχή (μοναδική περίπτωση συνεργασίας με τον κατακτητή!).

Απαντά στις μεγαλοϊδεατικές ανησυχίες του Ερντογάν που συγκαλύπτουν το πολύ πραγματικό ενδεχόμενο δημιουργίας κουρδικού

κράτους με παράλληλη απώλεια ελέγχου σε εδάφη της Τουρκίας, με το εθνικιστικό παραλήρημα του Ν. Κοτζιά (ευτυχώς ως Προέδρου της κίνησης «Πράττω» και όχι ως υπουργού εξωτερικών!), οποίος αναρωτιέται αν αντί της συνθήκης της Λωζάνης η Τουρκία θα προτιμούσε τη συνθήκη των Σεβρών που εγκαθίδρυε ελληνική διοίκηση ως τοποτηρητή των Συμμάχων σε ένα μεγάλο μέρος των τουρκικών παραλίων και της τουρκικής επικράτειας.

Παραπαίει πολιτικά κατά τη νιοστή απόπειρα προσέγγισης των δυο κοινοτήτων στην Κύπρο, με αμφίσημες δηλώσεις που στην καλύτερη περίπτωση δημιουργούν τις προϋποθέσεις για διαιώνιση του σημερινού καθεστώτος συνταγματικού apartheid, στη χειρότερη προβάλλουν τα εθνικιστικά φληναφήματα περί τουρκικής αδιαλλαξίας και αντεθνικού «ενδοτισμού» που είναι ιδιαίτερα προσφιλή στην Κύπρο και συντηρούν μια μόνιμη εστία αναταραχής στην περιοχή.

5. Εθνική ενότητα;

Και έτσι καταλήγουμε στο λογικό συμπλήρωμα της προβολής του «εξωτερικού εχθρού» που δεν είναι άλλο από την στρατηγική της «εθνικής ενότητας», της προβολής του κυβερνητικού στρατοπέδου ως εγγυητή του «εθνικού», της καλύτερης ασπίδας προστασίας του «εντός» από τους «εκτός». Την ίδια ασπίδα προβάλλει όμως και η αξιωματική αντιπολίτευση.

Η πιο απλή και ανώδυνη εκδοχή αυτού του δίπολου προβλήθηκε κατά κόρον στη συζήτηση για το έκτακτο βοήθημα στους συνταξιούχους στη Βουλή. Κάθε αντιπαράθεση στην κυβερνητική γραμμή εξωθείται να επιλέξει ανάμεσα σε ένα δίπολο στο οποίο το αντίπαλο στρατόπεδο, και ειδικά η ΝΔ, προβάλλεται ως το κόμμα των «θεσμών», το κόμμα του ΔΝΤ, ένα μόρφωμα πρακτικά εκτός «έθνους», εφόσον δεν στοιχίζεται με τη νέα «εθνική γραμμή» και εκπροσωπεί τα «συμφέροντα του Σόιμπλε». Φτάνουμε έτσι σε μια νέα εκδοχή του κράτους των εθνικοφρόνων με αντεστραμμένους ρόλους των βασικών ιστορικών πρωταγωνιστών.

Αλλά έχουν εμφανιστεί και μερικά παράδοξα που δημιουργούν ιδιαίτερο προβληματισμό.

Παρακολουθώντας τους εθνικιστικούς ακροβατισμούς του Π. Καμμένου, μια ιδιότυπη παρέα μεταφέρθηκε στο Καστελόριζο, απαρτιζόμενη από κυβερνητικούς βουλευτές (ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΕΛ) αλλά και υπόδικους Χρυσαυγίτες. Με τον κυβερνητικό εκπρόσωπο να μην θεωρεί άξιο σχολιασμού το γεγονός, μάλλον γιατί εντάσσεται έστω οριακά στο νέο «εθνικό τόξο». Χωρίς κανείς από τους παριστάμενους να έχει στοιχειώδη ευαισθησία να προφυλάξει έστω την εικόνα του από τον συναγελασμό με ναζιστές εγκληματίες.

Παράλληλα, ο πρώην υπουργός Δικαιοσύνης Παρασκευόπουλος δηλώνει σε συνέντευξη ότι ενώ δεν του άρεσε «η εικόνα της συνύπαρξης (με τη Χρυσή Αυγή) στο Καστελόριζο και στη Ρω» εντούτοις «πρέπει να αποφασίσουμε τι προτιμούμε: μια προσπάθεια ένταξης της Χρυσής Αυγής στο κλίμα της δημοκρατίας ή τη διαρκή ρήξη» ενώ κατά τη γνώμη του «πρέπει να προηγηθεί η ουσία μιας σύγκλισης». Συνοψίζοντας: «Η Χρυσή Αυγή πρέπει να δεχθεί έμπρακτα την υπαγωγή της στους θεσμούς της Δημοκρατίας. Και αυτή τη στάση, αν και όταν εκδηλωθεί, πρέπει να τη στηρίξουν τα δημοκρατικά κόμματα». Κατά τα άλλα ήταν ακροδεξιός ο Μπαλτάκος στην αντίστοιχη τοποθέτησή του για την επανένταξη των ναζιστών στη δεξιά παράταξη!

Τέλος, ο γνωστός για τις πολιτικές μετατοπίσεις του προς την Ακροδεξιά και τον ρατσισμό, με τις πρωτότυπες απόψεις του περί μοναδικότητας και τρισχιλιετούς συνέχειας του ελληνικού έθνους «ελληνολάτρης» Κ. Ζουράρις, ο οποίος τιμήθηκε για την πορεία του με το Υφυπουργείο Παιδείας, δηλώνει ότι το βασικό ζήτημα δεν είναι οι τουρκικές απειλές για τα νησιά του Αιγαίου, αλλά η «γλώσσα μας» που αποτελεί και την ειδοποιό διαφορά του «έθνους».

Και τίθεται ευθέως το ερώτημα: αυτή είναι η «αριστερή» πολιτική διέξοδος από την κρίση, αυτό το ιδιότυπο μείγμα εθνικισμού, καλλιέργειας ενός ημιμαθούς ρατσιστικού αυτισμού, επικίνδυνων πειραματισμών με δηλωμένους εγκληματίες και «νεοφιλελευθερισμού με κοινωνικό πρόσωπο» ως αναγκαίου κακού στη συγκυρία; Αυτή είναι η εναλλακτική στον «μονόδρομο» που καταγγέλθηκε από τον ΣΥΡΙΖΑ στη μακρά πορεία του από το πολιτικό περιθώριο στην κυβερνητική διαχείριση; Υπάρχει εναλλακτική στο νέο «αριστερό μονόδρομο»;

6. Εναλλακτική;

Αν υπάρχει εναλλακτική στον «αριστερό νεοφιλελευθερισμό» αυτή δεν μπορεί να αναζητηθεί σε σχεδιασμούς επί χάρτου, που θα στηρίζονται σε πολιτικές ακροβασίες χωρίς κοινωνική γείωση. Με την έννοια αυτή μόνο υπαινικτικά μπορεί να σκιαγραφηθεί μια εναλλακτική, περισσότερο ως τάση που θα μπορούσε να στηριχθεί σε όψεις της συγκυρίας. Επιγραμματικά:

Το πεδίο άσκησης αριστερής πολιτικής δεν είναι ένα νέο «εθνικό συμφέρον» που απλά αποκτά αριστερό πρόσημο και προβάλλει ως συμφέρον όλου του λαού. Η αριστερή πολιτική δεν πιστοποιείται από την αντιπαράθεση με τους «ακραίους νεοφιλελεύθερους», ούτε σηματοδοτείται από μια τοπογραφία που βρίσκεται στον «αντίποδα του Σόιμπλε». Η αριστερή πολιτική ξεκινάει από τα «μικρά» και «καθημερινά» που δείχνουν μια διαφορετική προσέγγιση στον χειρισμό των κοινωνικών αντιφάσεων. Με διαφορετική διατύπωση: Ξεκινάει «από τα κάτω», επιδιώκει τη μαζικοποίηση των αντιστάσεων, την κινητοποίηση των «από κάτω».

Για να ξεκινήσουμε από τα απλά, η εναλλακτική πρόταση πρέπει πρώτα απ' όλα να προκύπτει από την πειστική αποκωδικοποίηση του υπάρχοντος.

Το έκτακτο βοήθημα που συνδέεται με «πλεόνασμα», αποτελεί εξ ορισμού εμπαιγμό και είναι τόσο υπαρκτό όσο και οι αθετήσεις υποχρεώσεων του Δημοσίου που δημιούργησαν το πλεόνασμα, π.χ. ενισχύσεις στην υγεία, την παιδεία, την κοινωνική πρόνοια που δεν δίνονται. Το «πλεόνασμα» συνιστά πραγματικό κοινωνικό έλλειμμα.

Οι άνθρωποι μεγάλης ηλικίας έχουν συνήθως ανάγκη για περίθαλψη και ιατρικές υπηρεσίες, που κατά κανόνα μετράνε πολύ

περισσότερο από ένα χρηματικό βοήθημα που προφανώς θα φορολογηθεί εκ των υστέρων. Σε προηγούμενες δεκαετίες, άλλες κυβερνήσεις, που δεν καμάρωναν ότι αποτελούν «πρώτη φορά Αριστερά», είχαν υιοθετήσει την έννοια του «κοινωνικού μισθού», των δωρεάν παροχών προς συγκεκριμένες κοινωνικές κατηγορίες, της εξαίρεσης ορισμένων βασικών υπηρεσιών από το κύκλωμα του χρήματος.

Η εναλλακτική παρέμβαση που εστιάζει στα συμφέροντα των μη εχόντων, δεν είναι ανάγκη να διατυμπανίζεται με όρους ενός αμφίβολου εθνικού μάρκετινγκ. Αρκεί να ανταποκρίνεται σε ανάγκες που η ικανοποίησή τους θα φέρει και την αντίστοιχη κοινωνική και πολιτική αποδοχή. Τότε θα γίνει φανερό ότι για όσους αντιμάχονται τον νεοφιλελευθερισμό και τη λιτότητα, οι κατηγορίες του «εθνικού» είναι χρήσιμες μόνο για να συγκαλυφθεί η πολιτική ένδεια.

Μπορεί να είναι προφανές ότι η κοινωνική στήριξη δεν εξαγοράζεται με έκτακτα βοηθήματα, μέσα σε μια κοινωνική ερήμωση που διαρκώς επεκτείνεται. Όμως γιατί η ορατή κατάρρευση των κοινωνικών στηριγμάτων που έφεραν την κυβερνητική αλλαγή και διατηρήθηκαν κατά την πρώτη περίοδο της φαινομενικής ρήξης με το εγχώριο και ευρωπαϊκό νεοφιλελεύθερο μέτωπο, δεν μεταφράζεται στην ανάδυση μιας πειστικής εναλλακτικής πολιτικής πρότασης; Μια απάντηση που επιρρίπτει τις ευθύνες «στον λαό» δεν τεκμηριώνεται ούτε θεωρητικά ούτε με βάση τα εμπειρικά δεδομένα της ιστορικής περιόδου.

taken from here